



# La caritat no té fronteres

Romà Casanova, bisbe de Vic



El sant pare Francesc en l'encíclica *Fratelli tutti* ens parla de la fraternitat universal. Sobre aquesta es fonamenta la relació en veritat de tots els homes i ella és el requisit fonamental per a la pau i el veritable progrés de la humanitat. Sense reconèixer que l'altre, sigui qui sigui, és germà meu no és possible afirmar que la caritat estigui en el meu cor. Qualsevol frontera que es pogués posar —ideològica, religiosa, política, cultural; fins i tot, de característiques personals, com les ofenses o els danys infringits— impediria de viure la caritat autèntica, que té la seva font en Déu mateix.

## Dues veritats unides indissolublement: la presència del Senyor en l'Eucaristia i en el germà necessitat.

En la solemnitat del Cos i la Sang de Crist truquen a la porta de la nostra consciència dues veritats unides indissolublement: la presència real del Senyor en l'Eucaristia i la seva presència en el germà necessitat. Les paraules de Crist, tal com les trobem en els evangelis, són ben clares: *Això és el meu cos... Això és la meva sang* (Mc 14,22.24). *Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi* (Mt 25,40). L'Església, en la seva llarga història, sempre ha viscut aquesta unitat de les dues presències, no pas contraposant-les, sinó entenent que és únic el cor que adora i estima el Senyor i fa que aquest amor esdevingui acció concreta a favor dels germans necessitats. És adient, doncs, que la festa de Corpus sigui també el Dia de la Caritat. La fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia es fa adoració i caritat, reconeixent-lo a ell en el pobre que necessita la meua atenció.

No podem posar fronteres entre adoració i caritat: n'hi ha uns que reconeixen Crist realment present en l'Eucaristia



i uns altres que atenen els pobres. Fronteres, aquestes, si més no ideològiques: un camp tancat per als uns i per als altres. Això no és eclesial. L'autèntica adoració i l'autèntica caritat cristiana són inseparables. Certament que en el Cos de Crist, que és l'Església, hi ha diversitat de dons i de carismes. L'Esperit suscita en alguns el do de donar suport i alè a les activitats de pregària i adoració. A d'altres el mateix Esperit fa néixer el desig de donar-se a les obres de caritat en l'Església i en la societat. Hem d'agrair a Déu la gran quantitat de voluntaris i servidors en Càritas arreu de la diòcesi, així com també les iniciatives d'adoració eucarística que van naixent arreu de casa nostra. Tot i això, no oblidem que no hi ha Eucaristia sense caritat ni caritat sense Eucaristia.

